

Der har i den senere tid været en del debat om, på hvilken måde, man bedst sikrer, at de soldater, som har været udsendt i international tjeneste, gives de bedste muligheder for at vende hjem til en dagligdag i Danmark. Der fokuseres i særdeles på overgangen fra aktiv tjeneste i krigzone til et fredeligt liv med familien i Danmark.

Det undrer mig, at man i den forbindelse ikke har set nøjere på, på hvilken måde feltpræsterne kunne være med til at formidle overgangen. Det er almindeligt kendt, at feltpræsten har en vigtig funktion som præst, sjælesørger og fortrolig under udsendelsen, men så vidt jeg har forstået, vender feltpræsterne tilbage til deres sognemenigheder efter hjemkomsten. Dermed forsvinder den person, som soldaten har haft som sin fortrolige, og som har oplevet krigen sammen med ham, mens andre specialister bliver bragt på banen i stedet for.

For mig at se forlader den stærkeste ressource, feltpræsten, som kunne stå ved soldatens side efter hjemkomsten, enheden for tidligt, dersom han ikke også er til rådighed og en integreret del af forsvaret efter hjemsendelsen. Spørgsmålet er derfor, om man kunne udnytte denne ressource bedre og mere effektivt.

Som teolog ved jeg godt, at man fra folkekirkens side mener, at en præst kun kan ordineres til en menighed, og at det er en god ting, at feltpræsten vender tilbage til sin sognemenighed, men set i lyset af den ændrede karakter de missioner har, Danmark deltager i og ikke mindst under indtryk af, at folkekirken med fængselspræster, hospitalspræster, virksomhedspræster m.v. allerede i flere tilfælde fraviger princippet om et sognemæssigt tilhørsforhold, er udviklingen ved at løbe fra denne argumentation. (I modsætning hertil har det norske forsvar for eksempel et antal fastansatte præster.)

Som tidligere ansat i forsvaret ved jeg også, at man langt hen ad vejen betragter feltpræsten som et folkekirkeligt anliggende og derfor ikke har noget ønske om at blande sig i, hvordan folkekirken forvalter denne opgave.

Derfor henvender jeg mig til dig, idet jeg anser det for politisk nødvendigt både at give soldaterne de bedste muligheder for et godt liv og at udnytte de statslige ressourcer bedst muligt. Da folkekirken i retslig henseende er en statsinstitution, og langt de fleste sognepræster er tjenestemænd, og da folketings- & kirkeminister er øverste myndighed for folkekirken, forekommer det mig naturligt, om man tog fat på at undersøge hvilke muligheder, der måtte ligge i feltpræstens funktion som ressource efter soldaternes hjemkomst fra international tjeneste.